

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/10/2017
Identifikačné číslo spisu: 7016200968
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7016200968.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): D. I. I., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt L., Vietnamská socialistická republika, prechodný pobyt O., právne zastúpeného: Advokátska kancelária Vasil, Šimonovič & partners, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO 47 240 482, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, so sídlom Jarková 31, 080 10 Prešov, o správnej žalobe zo dňa 18.08.2016 o preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo dňa 12.07.2016 sp. zn. PPZ-HCP-PO2-154-001/2016, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sa/21/2016-121 zo dňa 31.01.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sa/21/2016-121 zo dňa 31. januára 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-65-010/2016 zo dňa 1. júna 2016 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Sťažovateľ m á n á r o k na náhradu trov konania na krajskom a kasačnom súde.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO2-154-001/2016 zo dňa 12.07.2016 potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-65-010/2016 zo dňa 01.06.2016, ktorým (Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice) bolo rozhodnuté o administratívnom vyhostení sťažovateľa z územia Slovenskej republiky (ďalej „SR“) v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a podľa § 82 ods. 3 písm. b) ZoPC súčasne policajný útvar uložil sťažovateľovi zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 (troch) rokov s tým, že lehota zákazu vstupu začína plynúť uplynutím lehoty na vycestovanie určenej v rozhodnutí o administratívnom vyhostení (§ 82 ods. 10 písm. c) ZoPC), pričom podľa § 83 ods. 1 ZoPC policajný útvar určil sťažovateľovi lehotu na vycestovanie z územia SR 30 dní od vykonateľnosti tohto rozhodnutia.

2. Preskúmané rozhodnutie vychádza zo skutočnosti, že sťažovateľ sa dňa 01.06.2016 dostavil na správny orgán za účelom podania žiadosti o tolerovaný pobyt v zmysle § 58 ods. 1 písm. b) ZoPC, pričom po predložení a preskúmaní dokladov doložených k žiadosti o tolerovaný pobyt a cestovného dokladu účastníka konania, ako aj vykonanou lustráciou bolo zistené, že sťažovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnené. Dňa 19.08.2008 bol sťažovateľovi povolený prechodný pobyt na území SR na účel zamestnania, pričom tento mu bol rozhodnutím správneho orgánu zrušený v zmysle § 36 ods. 1 písm. b) ZoPC, keďže boli zistené skutočnosti, ktoré sú dôvodom na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa § 33 ods. 4 písm. e) ZoPC, nakoľko preverením žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území SR na účel zamestnania bolo zo strany správneho orgánu zistené, že k tejto žiadosti doložil register trestov Vietnamskej socialistickej republiky, vydaný Provinčnou justičnou správou K. zo dňa 22.09.2008, pričom tento trestný register bol vystavený na meno účastníka konania, no s dátumom narodenia XX.XX.XXXX. Pri preverovaní pravosti doložených spisových materiálov bolo vykonané odborné posúdenie nim predloženého dokladu, kde bolo dňa 31.07.2013 zistené, že ide o falošný register trestov Vietnamskej socialistickej republiky. Po zistení tejto informácie boli vykonané ďalšie podporné podklady k pravosti tohto dokladu a následne správnym orgánom bol sťažovateľovi prechodný pobyt na účel zamestnania na území SR rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO6-KP-653-019/2014 zo dňa 01.07.2014 zrušený, pričom účastník konania podal odvolanie, o ktorom odvolací orgán rozhodol tak, že toto odvolanie odmietol a rozhodnutie správneho orgánu v plnom rozsahu potvrdil, čím rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.09.2014. Dané rozhodnutie napadol správnou žalobou na Krajský súd v Prešove.

3. Žalovaný uviedol, že v čase konania o zrušení prechodného pobytu si sťažovateľ na správnom orgáne podal žiadosť o dlhodobý pobyt na území SR v zmysle § 52 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko medzičasom splnil podmienky na udelenie takéhoto druhu pobytu. Po podaní žiadosti bolo toto konanie zo strany správneho orgánu prerušené do rozhodnutia v konaní o zrušení prechodného pobytu. Po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o zrušení prechodného pobytu účastníkovi konania bolo konanie o udelenie dlhodobého pobytu rozhodnutím správneho orgánu č. s. PPZ-HCP-PO6-KP-649-012/2014 zo dňa 13.10.2014 zastavené v zmysle § 30 ods. 1 písm. i) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej „Správny poriadok“). Voči nemu podal odvolanie, pričom odvolací orgán jeho odvolanie zamietol a rozhodnutie správneho orgánu v plnom rozsahu potvrdil, čím toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.12.2014.

4. Dňa 08.01.2015 bola uznesením Krajského súdu v Prešove č. 14Scud/19/2014-25 odložená vykonateľnosť rozhodnutia č. PPZ-HCP-PO2-232-006/2014 zo dňa 17.09.2014 do právoplatného skončenia konania vo veci zrušenia prechodného pobytu sťažovateľa, čím došlo k prerušeniu plynutia lehoty na vycestovanie v zmysle § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov. Dňa 02.05.2016 nadobudol právoplatnosť rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 10Sža/40/2015 zo dňa 30.03.2015, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 14Scud/19/2014 zo dňa 14.07.2015, ktorým žalobu účastníka konania proti rozhodnutiu o zrušení prechodného pobytu na území SR zamietol. Zdôraznil, že právoplatnosťou rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo konanie vo veci zrušenia prechodného pobytu účastníkovi konania právoplatne skončené, teda odklad vykonateľnosti rozhodnutia uznesením Krajského súdu v Prešove stratil účinnosť a nasledujúcim dňom, teda 03.05.2016, mu opäť začala plynúť lehota na vycestovanie v zmysle § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov.

5. Keďže od právoplatnosti rozhodnutia o zastavení konania vo veci udelenia dlhodobého pobytu sťažovateľa, t. j. od 18.12.2014 do vydania uznesenia o odklade vykonateľnosti rozhodnutia, t. j. do 08.01.2015, uplynulo z lehoty stanovenej v § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov 20 dní, od právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove o zamietnutí žaloby voči rozhodnutiu správneho orgánu o zrušení prechodného pobytu účastníka konania, t. j. od 02.05.2016 sa účastník konania mohol na území SR zdržiavať ešte 10 dní, kedy mu uplynula lehota na vycestovanie z územia SR, ktorá je uvedená v § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov v dĺžke 30 dní. Mal za to, že účastník konania sa na území SR oprávnené zdržiaval do 12.05.2016 a v súčasnej dobe sa na území SR zdržiava neoprávnené, čím sa dopúšťa priestupku v zmysle § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, pričom neoprávnený pobyt na území SR je v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov aj dôvodom na jeho administratívne vyhostenie z územia SR.

6. Na základe uvedeného bolo správnym orgánom podľa § 18 ods. 1 Správneho poriadku začaté správne konanie vo veci administratívneho vyhostenia účastníka konania v zmysle § 77 ZoPC z dôvodu, že na území SR sa zdržiava neoprávnené. Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice, ako prvostupňový správny orgán rozhodol o administratívnom vyhostení sťažovateľa rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-65-010/2016 zo dňa 01.06.2016 (viď bod 1.)

7. Žalovaný ako odvolací orgán uviedol, že pri preskúmaní rozhodnutia vychádzal z listinných dôkazov tvoriacich administratívny spis a vyhodnotením spisového materiálu týkajúce sa účastníka konania zistil, že tento sa dňa 01.06.2016 dostavil na správny orgán za účelom podania si žiadosti o tolerovaný pobyt, pričom po predložení a preskúmaní priložených dokladov k žiadosti bolo prvostupňovým orgánom zistené, že tento sa na území SR zdržiava neoprávnené. Rovnako rozviedol dôvody na ktoré poukázal prvostupňový správny orgán pokiaľ sa týka priebehu administratívneho konania, ktoré sa týkalo zrušenia prechodného pobytu účastníkovi konania, vrátane súdneho preskúmavacieho konania, ako aj konania o udelenie dlhodobého pobytu. Rozviedol aj závery, ku ktorým dospel prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí.

8. Po podaní odvolania sťažovateľom žalovaný dospel k záveru, že od právoplatnosti rozhodnutia o zastavení konania vo veci udelenia dlhodobého pobytu účastníkovi konania, t. j. od 18.12.2014 mu začala plynúť 30-dňová lehota na vycestovanie v zmysle § 111 ods. 1 písm. p) ZoPC a prestala plynúť dňa 08.01.2015 z dôvodu vydania uznesenia o odklade vykonateľnosti rozhodnutia o zrušení prechodného pobytu. Teda z lehoty na vycestovanie ubehlo 20 dní, pričom od právoplatnosti rozsudku NS SR, t. j. dňa 02.05.2016, sa mohol tento zdržiavať na území SR ešte 10 dní. To znamená, že účastník konania sa na území SR mohol oprávnené zdržiavať do 12.05.2016.

9. Žalovaný uviedol, že sťažovateľ sa dňa 01.06.2016 dostavil na správny orgán za účelom podania si žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu, pričom po predložení a preskúmaní priložených dokladov k žiadosti bolo zistené, že účastník konania sa na území SR zdržiava odo dňa 13.05.2016 neoprávnené, pričom v prípade neoprávneného pobytu správny orgán nemá alternatívu rozhodnúť, či sa účastník konania vyhostí alebo nie, nakoľko zákon o pobyte cudzincov ukladá policajnému útvaru, v takomto prípade ho vyhostiť.

10. Podľa žalovaného prvostupňový správny orgán správne vypočítal lehotu na vycestovanie účastníka konania z územia SR. Odkladný účinok podľa platného zákona nenastáva priamo doručením žaloby o preskúmanie napadnutého rozhodnutia tzv. sistačný účinok žaloby, ale až momentom právoplatnosti rozhodnutia súdu o odklade vykonateľnosti rozhodnutia správneho orgánu alebo jeho zrušení. Doplnil, že v prípade sťažovateľa neboli zistené prekážky administratívneho vyhostenia z územia SR v zmysle § 81 ZoPC, pričom dané sa opiera o jeho vyjadrenie v zápisnici zo dňa 01.06.2016.

11. Žalovaný mal zato, že správny orgán pri vydaní napadnutého rozhodnutia postupoval v súlade s článkom 8 ods. 1 Dohovoru, pričom skutočnosti k jeho súkromnému a rodinnému životu boli zistené odvolacím orgánom zo zápisnice zo dňa 01.06.2016, z informačných systémov PZ a zo spisového materiálu. Zároveň podľa názoru odvolacieho orgánu správny orgán postupoval v súlade s článkom 8 ods. 2 Dohovoru, v zmysle ktorého štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať, okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti, v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, prechádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia a morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

12. Uzavrel, že podľa jeho správnej úvahy vyhostenie účastníka konania z územia SR s lehotou zákazu vstupu na územie SR v trvaní troch rokov je v súlade so zásadou proporcionality a je možné v zmysle ustanovenia článku 8 ods. 2 Dohovoru chápať ako oprávnený dôvod správneho orgánu na zásah do jeho ľudských a občianskych práv garantovaných mu v článku 8 ods. 1 Dohovoru, pričom ochrana právneho poriadku SR, ktorý účastník konania svojim protiprávnym konaním porušil, je záujmom verejným, ktorý je nadradený jeho súkromnému záujmu. Takisto sa odvolací orgán stotožnil s 30 dňovou lehotou na vycestovanie, ktorá je uvedená v napadnutom rozhodnutí a je dostačujúca na zabezpečenie vycestovania účastníka konania z územia SR.

II.

Konanie na krajskom súde

13. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Košiciach správnu žalobu vo

veci azylu podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“ alebo „SSP“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- rozhodnutie žalovaného považoval za nezákonné a nesprávne, za nezákonné ho považoval z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. c), d), g) Správneho súdneho poriadku a napadal ho v celom rozsahu,
- preskúvané rozhodnutie je nezákonné z dôvodu, že žalovaný prebral v odôvodnení rozhodnutia nesprávny výklad prvostupňového orgánu o počítaní lehoty na opustenie Slovenskej republiky,
- postup, výklad, i samotné rozhodnutie o odvolaní žalovaného je nesprávne, nemá oporu v zákone, ani v právnej teórii,
- rozhodnutiami a postupmi správnych orgánov boli porušené zákonné ustanovenia zákona o pobyte cudzincov, ako i základné práva a slobody žalobcu zaručené mu Ústavou SR, i Európskym dohovorom o ľudských právach,
- namietal nezákonnosť a neopodstatnenosť vydaných rozhodnutí, nakoľko rozhodnutia sú nepreskúmateľné s nedostatočne odôvodnenými závermi a zjavne meritórne, nakoľko skutočnosti, na základe ktorých konajúce orgány vydali rozhodnutia, sú hodnotené zjavne jednostranne a vôbec nezohľadňujú námietky žalobcu, nerešpektujú pritom ani základné zásady správneho konania, pričom opomenuli posúdenie skutočností, týkajúcich sa súkromného, či rodinného života žalobcu.

14. Krajský súd v Košiciach v konaní podľa ust. § 207 a nasl. SSP pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 SSP) dospel k záveru, že správny orgán postupoval v konaní o administratívnom vyhostení sťažovateľa zákonným spôsobom, skutkový stav bol zistený dostatočným spôsobom, v konaní aplikoval ustanovenia správneho právneho predpisu a vydané rozhodnutie je v súlade so zákonom. Preto správnu žalobu zo dňa 18.08.2016 podľa § 240 Správneho súdneho poriadku zamietol, majúc za to, že táto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je dôvodná

15. Podľa krajského súdu správnej žalobe nebolo možné vyhovieť z dôvodu, že námietky sťažovateľa nebolo možné vyhodnotiť za spôsobilé spochybniť zákonnosť rozhodnutia žalovaného.

16. Krajský súd konštatoval, že žalovaný správne postupoval pokiaľ sa týka vyhodnotenia tej skutočnosti, že v čase podania žalobcovej žiadosti o dlhodobý pobyt na území SR (dňa 14.04.2014) aj keď počas konania o zrušení jeho prechodného pobytu sa tento nachádzal na území SR oprávnene, nakoľko postup žalovaného je v súlade s § 53 ods. 7 ZoPC, v zmysle ktorého pobyt udelený podľa zákona o pobyte cudzincov (teda aj prechodný pobyt) sa po skončení jeho platnosti považuje za platný na území SR až do rozhodnutia o žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu.

17. Krajský súd mal za to, že dňom, nasledujúcim po právoplatnosti vydaného rozhodnutia zo dňa 12.12.2014 (právoplatné dňa 18.12.2014), keďže správny orgán správne vyvodil, že až do skončenia konania vo veci žiadosti žalobcu o udelenie dlhodobého pobytu na území SR je jeho pobyt oprávnený, sa v jeho prípade začala v zmysle ustanovenia § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov počítať 30-dňová lehota, teda dňom 19.12.2014. Žalobca žalobou podanou na Krajský súd v Prešove dňa 27.11.2014 žiadal o preskúmanie rozhodnutia Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície č. PPZ-HCP-P02-232-006/2014 zo dňa 17.09.2014, ktorým druhostupňový správny orgán potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu vo veci zrušenia udeleného prechodného pobytu žalobcovi na území Slovenskej republiky. O vykonateľnosti predmetného rozhodnutia bolo rozhodnuté Krajským súdom v Prešove uznesením pod č. k. 14Scud/19/2014 zo dňa 08.01.2015, ktorým bola odložená vykonateľnosť druhostupňového rozhodnutia zo dňa 17.09.2014. Rozhodnutie o odložení vykonateľnosti nadobudlo právoplatnosť dňa 13.01.2015.

18. Krajský súd mal zato, že správny orgán správne počítal začiatok plynutia lehoty v zmysle ustanovenia § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov, keď túto lehotu počítal odo dňa 19.12.2014 vzhľadom na dôvody uvedené vyššie. Podľa názoru správneho orgánu táto lehota prestala plynúť dňom vydania uznesenia o odložení vykonateľnosti, t. j. dňom 08.01.2015. Krajský súd v tejto časti však nestotožnil s tým, že táto lehota podľa ustanovenia § 111 ods. 1 písm. p) ZoPC prestala plynúť dňom vydania uznesenia o odložení vykonateľnosti Krajským súdom v Prešove, t. j. dňom 08.01.2015, ale prestala plynúť až dňom právoplatnosti predmetného rozhodnutia, t. j. dňa 13.01.2015. Teda z lehoty 30 dní počítanej v zmysle § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte, uplynulo od 18.12.2014 (začiatok plynutia lehoty) do 13.01.2015 (prerušenie plynutia lehoty) až 25 dní. Následne táto lehota podľa ustanovenia § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov začala plynúť opäť dňom nasledujúcim po právoplatnosti rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorým bol potvrdený najvyšším súdom jeho rozsudok č. k. 14Scud/19/2014-48 zo dňa 14.07.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa

02.05.2016. Teda od 02.05.2016 mal žalobca ešte 5 dní v zmysle lehoty počítanej podľa § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov. Je teda nesporné, že keď sa žalobca dňa 01.06.2016 dostavil na správny orgán za účelom podania svojej žiadosti o tolerovaný pobyt, bol daného dňa už jeho pobyt na území Slovenskej republiky neoprávnený v zmysle § 2 písm. f) zákona o pobyte cudzincov vzhľadom na uplynutie lehoty podľa § 111 ods. 1 písm. p) ZoPC. Keďže správny orgán zistil danú skutočnosť, že pobyt žalobcu na území Slovenskej republiky bol už dňa 01.06.2016 neoprávnený, jeho postup v zmysle ustanovenia § 77 zákona o pobyte cudzincov, t. j. smerujúci k vydaniu prvostupňového rozhodnutia v danej právnej veci, ktorá je predmetom skúmania zo strany tunajšieho súdu, bol oprávnený.

19. Aj keď žalobca namietal, že správny orgán nedostatočne zvažil, či odopretím udelenia povolenia k pobytu na území SR nebolo neprimerane obmedzené respektíve odňaté právo žalobcu na súkromie a rodinný život, podľa odvolacieho súdu z vydaných rozhodnutí správnych orgánov vyplýva dôvod, pre ktorý by v danom prípade bol verejný záujem povýšený nad záujem jednotlivca, keď žalovaný uviedol, že súkromný záujem jednotlivca nemôže byť nadradený verejnému záujmu, keď správny orgán mal jednoznačne preukázané, že žalobca k žiadosti predložil falošný register trestov, čím závažným spôsobom porušil zákon o pobyte cudzincov, a preto jeho súkromný záujem zotrvať na území SR bol v rozpore s verejným záujmom, ktorý v danom prípade je zachovanie zákonnosti a verejného poriadku.

20. Námietku týkajúca sa zásahu do práva žalobcu na rešpektovanie rodinného života a že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s ustanovením článku 8 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, t. j. právom žalobcu na súkromný a rodinný život, považoval za nedôvodnú. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku smerujúcu k nedostatkom napadnutého rozhodnutia s poukazom na ustanovenie § 46 a 47 Správneho poriadku. Pokiaľ sa týka námietky, že správny orgán nedostatočne poučil účastníka konania o možnosti vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a k spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku, aj keď toto ustanovenie špeciálne upravuje zákon o pobyte cudzincov a že rovnako tak postupoval aj voči jeho zvolenému zástupcovi, súd má za to, že daná námietka nie je dôvodná, nakoľko mal za preukázané, že správny orgán dal možnosť žalobcovi, ako aj jeho zvolenému zástupcovi (p. E.), vyjadriť sa v zápisnici o vyjadrení zo dňa 01.06.2016 ku všetkým skutočnostiam, ktoré považoval tento za dôležité vo veci, rovnako mu dal možnosť oboznámiť sa s podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia, i k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie ako to vyplýva z administratívneho spisu najmä zo samotnej zápisnice zo dňa 01.06.2016.

21. Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného, v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, dospel k záveru, že príslušný správny orgán postupoval v konaní o administratívnom vyhostení žalobcu zákonným spôsobom, skutkový stav bol zistený dostatočným spôsobom, v konaní aplikoval ustanovenia správneho právneho predpisu a vydané rozhodnutie je v súlade so zákonom. Preto správnu žalobu zo dňa 18.08.2016 podľa § 240 Správneho súdneho poriadku zamietol, majúc za to, že táto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je dôvodná.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

22. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

23. Sťažovateľ v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) SSP uviedol sťažnostné body, v ktorých zdôvodnil, prečo považuje rozhodnutie krajského súdu za porušujúce jeho práva a zákon, a to tým, že podľa neho krajský súd rozhodol na základe nesprávneho posúdenia ohľadne plynutia lehoty na vycestovanie.

24. V kasačnej sťažnosti uviedol, že výklad krajského súdu ohľadne počítania lehoty na vycestovanie teda aj samotný rozsudok nemá oporu v zákone ani v právnej teórii, rozhodnutie je v dôsledku toho nezákonné a je ho potrebné zrušiť.

25. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti poukázal na ustanovenie § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov a súčasne odkázal na právny názor M. Vrabka, publikovaný v titule Teoretické problémy správneho súdnictva, podľa ktorého „Teória práva časovo „odkláňa“ vykonateľnosť rozhodnutia od právoplatnosti. Vykonateľnosť rozhodnutia znamená možnosť vynútiť splnenie povinnosti, teda okamih, keď možno pristúpiť k donúteniu plnenia, (pozn. ktoré osoba, ktorej je uložená povinnosť neplní dobrovoľne). Zdôrazňuje sa pritom, že vykonateľnosť je spravidla možná po právoplatnosti, ale až po uplynutí lehoty k dobrovoľnému splneniu si povinnosti.“

26. Vzhľadom na uvedené poukázal sťažovateľ na skutočnosti, ktoré sú podľa neho v predmetnom prípade rozhodujúce, a ktoré krajský súd v rozsudku napriek argumentácii sťažovateľa nezohľadnil, predovšetkým skutočnosť, že uznesením Krajského súdu v Prešove nebola odložená 30 dňová lehota (podľa § 111 ods. 1 písm. p) ZoPC) na splnenie si povinnosti vycestovať, ale samotná vykonateľnosť rozhodnutia, t. j. až samotná možnosť správneho orgánu „realizovať donútenie“ odchodu cudzinca z územia SR. Vykonateľnosť bola uznesením súdu odložená do právoplatného skončenia konania, t. j. v danom prípade do 02.05.2016, čo znamená, že správny orgán by mohol správne rozhodnutie vykonať dňom nasledujúcim po dni právoplatne skončenej veci, keby ustanovenie § 111 ods. 1 písm. p) ZoPC, neustanovovalo, že po vykonateľnosti rozhodnutia ukladá cudzincovi 30 dňovú lehotou na vycestovanie. Táto zákonná lehota je 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia. V záujme dodržiavania zákonnosti postupu správneho orgánu a v neposlednom rade aj práv cudzinca je žiaduce, aby mu po vykonateľnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktorá v dôsledku odkladu nastala 02.05.2016, správny orgán umožnil využiť celú lehotu 30 dní na využitie zákonného oprávnenia v lehote 30 dní od vykonateľnosti dobrovoľne vycestovať, čo konajúci orgán v predmetnej veci porušil, keď vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení v čase legálneho pobytu cudzinca na území SR a žalovaný toto rozhodnutie potvrdil.

27. Sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal rozsudok, ktorým zmení rozsudok krajského súdu tak, že ruší rozhodnutie Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície, zo dňa 12.07.2016, sp. zn. PPZ-HCP-P02-154-001/2016 v spojení s rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Košice, zo dňa 01.06.2016, sp. zn. PPZ-HCP-PO6-ZVC-65-010/2016 a vec vracia správne orgánu na ďalšie konanie.

B)

28. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa s kasačnou sťažnosťou nestotožňuje, nakoľko táto neobsahuje nové skutočnosti alebo informácie, ku ktorým by sa mal žalovaný vyjadriť a preto trvá na svojom rozhodnutí. Žalovaný sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.03.2017 v celom rozsahu.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

29. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 492 ods. 1 SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná, preto napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 462 ods. 2 SSP zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vo veci samej zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.09.2017 (§ 137 ods. 2 SSP).

30. V predmetnej veci je potrebné uviesť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu č. k. 3Sa/21/2016-121 zo dňa 31.01.2017, ktorým súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca (sťažovateľ) domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-PO2-154-001/2016 zo dňa 12.07.2016, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-65-010/2016 zo dňa 01.06.2016, ktorým (Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice) rozhodlo o administratívnom vyhostení sťažovateľa z územia SR v zmysle § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a podľa § 82 ods. 3 písm. b/ ZoPC súčasne policajný útvar uložil sťažovateľovi zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 (troch) rokov s tým, že lehota zákazu vstupu začína plynúť uplynutím lehoty na vycestovanie určenej v rozhodnutí o administratívnom vyhostení (§ 82 ods. 10 písm. c/ ZoPC), pričom podľa § 83 ods. 1 ZoPC policajný útvar určil sťažovateľovi lehotu na vycestovanie z územia SR 30 dní od vykonateľnosti tohto rozhodnutia, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z pohľadu či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

31. Podľa § 2 ods. 1 písm. f) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení

niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), na účely tohto zákona sa rozumie neoprávneným pobytom zdržiavanie sa cudzinca na území Slovenskej republiky v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou.

32. Podľa § 53 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, pobyt udelený podľa tohto zákona sa po skončení jeho platnosti považuje za platný na území Slovenskej republiky až do doručenia rozhodnutia o žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu.

33. Podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie.

34. Podľa § 82 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak neoprávnenne prekročil vonkajšiu hranicu, alebo sa úmyselne vyhne, alebo sa odmietne podrobiť hraničnej kontrole pri prekročení vonkajšej hranice alebo má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

35. Podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar môže v rozhodnutí o administratívnom vyhostení uložiť zákaz vstupu podľa odseku 1 a odseku 2 písm. b) až i) na jeden rok až päť rokov.

36. Podľa § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny je povinný vycestovať najneskôr posledný deň oprávneného pobytu; ak sa mu zamietla žiadosť o udelenie prechodného pobytu podaná z dôvodu zmeny účelu, zamietla žiadosť o obnovenie prechodného pobytu, zrušil prechodný pobyt, zamietla žiadosť o udelenie trvalého pobytu na neobmedzený čas, zrušil trvalý pobyt, zamietla žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu, zrušil dlhodobý pobyt, zamietla žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu, zamietla žiadosť o predĺženie tolerovaného pobytu alebo zrušil tolerovaný pobyt, je povinný vycestovať do 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia, ak nie je oprávnený sa zdržiavať na území Slovenskej republiky z iného dôvodu.

37. Podľa § 120 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení alebo rozhodnutia o zaistení policajný útvar umožní cudzincovi a zvolenému zástupcovi, ak je prítomný, aby sa vyjadril k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhol jeho doplnenie; na tento účel policajný útvar upovedomí zvoleného zástupcu o tejto možnosti.

38. Podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie.

39. Podľa článku 8 ods. 2 Dohovoru, štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

40. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

41. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

42. Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku, správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadríť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

43. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

44. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovil osobitný zákon.

45. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

46. Kasačný súd po preskúmaní súdneho a pripojeného administratívneho spisu ustálil, že kľúčovou a pre rozhodnutie vo veci zásadnou otázkou, ktorá bola medzi účastníkmi konania sporná, bola otázka oprávnenosti pobytu sťažovateľa na území SR dňa 01.06.2016, teda v čase podania žiadosti sťažovateľa o tolerovaný pobyt podľa ustanovenia § 58 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a zároveň v deň vydania rozhodnutia o administratívnom vyhostení sťažovateľa z územia SR.

47. Orgán verejnej správy prvého stupňa ustálil, že sťažovateľ v čase podania žiadosti o tolerovaný pobyt (dňa 01.06.2016) sa na území SR zdržiaval neoprávnené, nakoľko sa na území SR nachádzal oprávnené len do 12.05.2016, čím sa sťažovateľ dopustil priestupku v zmysle § 118 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov s tým, že neoprávnený pobyt cudzinca na území SR je zároveň aj dôvodom na jeho administratívne vyhostenie z územia SR. Vzhľadom na uvedené rozhodol o administratívnom vyhostení sťažovateľa z územia SR v zmysle § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, uložil mu zákaz vstupu na územie SR na dobu 3 rokov, ktorá mu začína plynúť uplynutím lehoty na vycestovanie určenej v danom rozhodnutí s tým, že zároveň určil sťažovateľovi lehotu na vycestovanie z územia SR 30 dní od vykonateľnosti tohto rozhodnutia.

48. Žalovaný odvolanie sťažovateľa zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil stotožniac sa s právnym záverom orgánu verejnej správy prvého stupňa o neoprávnenom pobyte sťažovateľa na území SR ako aj s 30 dňovou lehotou na vycestovanie, ktorú podľa jeho názoru orgán verejnej správy prvého stupňa vypočítal správne - od právoplatnosti rozhodnutia o zastavení konania vo veci udelenia dlhodobého pobytu sťažovateľa, t. j. od 18.12.2014 do vydania uznesenia o odklade vykonateľnosti rozhodnutia, t. j. do 08.01.2015, uplynulo z lehoty stanovenej v § 111 ods. 1 písm. p/ zákona o pobyte cudzincov 20 dní, od právoplatnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove o zamietnutí žaloby voči rozhodnutiu správneho orgánu o zrušení prechodného pobytu účastníka konania, t. j. od 02.05.2016 sa účastník konania mohol na území SR zdržiavať ešte 10 dní, kedy mu uplynula lehota na vycestovanie z územia SR, ktorá je uvedená v § 111 ods. 1 písm. p/ zákona o pobyte cudzincov v dĺžke 30 dní. Na základe uvedeného mal žalovaný za to, že neboli zistené dôvody na zrušenie prvostupňového správneho rozhodnutia, preto toto rozhodnutie potvrdil.

49. Názor krajského súdu v otázke legitímnosti pobytu sťažovateľa na území SR bol totožný s tými, ktoré vyslovili orgány verejnej správy v ich rozhodnutiach. Mal za nesporné, že keď sa sťažovateľ dňa 01.06.2016 dostavil na správny orgán za účelom podania svojej žiadosti o tolerovaný pobyt, bol daného dňa už jeho pobyt na území SR neoprávnený vzhľadom na uplynutie lehoty podľa § 111 ods. 1 písm. p/ zákona o pobyte cudzincov. S rozhodnutiami orgánov verejnej správy sa však krajský súd nestotožnil v tej časti, v ktorej uviedli, že lehota podľa § 111 ods. 1 písm. p/ zákona o pobyte cudzincov prestala plynúť dňom vydania uznesenia o odložení vykonateľnosti Krajským súdom v Prešove, pretože podľa názoru krajského súdu prestala plynúť až dňom právoplatnosti predmetného uznesenia, teda dňa 13.01.2015. Podľa súdu prvého stupňa z lehoty 30 dní počítanej v zmysle § 111 ods. 1 písm. p/ zákona o pobyte, uplynulo od 18.12.2014 (začiatok plynutia lehoty) do 13.01.2015 (prerušenie plynutia lehoty) až 25 dní. Lehota podľa ustanovenia § 111 ods. 1 písm. p/ zákona o pobyte cudzincov začala plynúť opäť dňom nasledujúcim po právoplatnosti rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č. k. 14Scud/19/2014-48 zo dňa 14.07.2015 (potvrdeným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sža/40/2015 zo dňa 30.03.2016), ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.05.2016. To znamená, že odo dňa 02.05.2016 mal sťažovateľ ešte 5 dní na vycestovanie v zmysle lehoty počítanej podľa § 111 ods. 1 písm. p/ zákona o pobyte cudzincov.

50. Naproti tomu sťažovateľ, už v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu, následne v správnej žalobe a napokon aj v kasačnej sťažnosti namietal nesprávnosť a nezákonnosť napadnutých rozhodnutí v kontexte s ustanovením § 111 ods. 1 písm. p/ zákona o pobyte cudzincov, od správnej

aplikácie ktorého sa odvíja posúdenie, či sa sťažovateľ v rozhodnom čase nachádzal na území SR neoprávnene.

51. Na tomto mieste kasačný súd dáva do pozornosti, že v predmetnej veci nemohol postupovať inak, ako sa prikloniť k názoru sťažovateľa, ktorý namietal nesprávne posúdenie plynutia lehoty na vycestovanie správnymi orgánmi a krajským súdom. V konaní bolo nesporne preukázané, že uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 14Scud/19/2014-25 bola odložená vykonateľnosť rozhodnutia žalovaného o zrušení prechodného pobytu sťažovateľa do právoplatného skončenia konania. Na základe uvedeného dospel kasačný súd k záveru, že v zmysle ustanovenia § 111 ods. 1 písm. p/ zákona o pobyte cudzincov, bol sťažovateľ ako štátny príslušník tretej krajiny povinný vycestovať do 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia z územia Slovenskej republiky. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžs/40/2015 zo dňa 30.03.2015, ktorým bolo právoplatne skončené súdne konanie vo veci zrušenia prechodného pobytu sťažovateľa, nadobudlo právoplatnosť dňa 02.05.2016, teda nasledujúci deň t. j. 03.05.2016 začala sťažovateľovi plynúť lehota 30 dní na vycestovanie z územia Slovenskej republiky.

52. Pri formulovaní uvedeného záveru vychádzal kasačný súd z presvedčenia, že odklad vykonateľnosti rozhodnutia vo veci zrušenia prechodného pobytu sťažovateľa je nutné vzťahovať na celé konanie ako také t. j. správne aj súdne konanie. Vzhľadom na uvedené kasačný súd vyhodnotil, že správne orgány rovnako ako krajský súd pochybili, ak rozdelili plynutie 30 dňovej lehoty na vycestovanie na viacero časových úsekov, kedy začiatok plynutia lehoty stanovili na deň 18.12.2014, kedy sa stalo právoplatným rozhodnutie o odmietnutí dlhodobého pobytu sťažovateľa, prerušenie lehoty orgány verejnej správy pripísali dňu 08.01.2015, kedy bolo vydané uznesenie o odklade vykonateľnosti rozhodnutia o zrušení prechodného pobytu sťažovateľa a krajský súd dňu 13.01.2015, kedy uznesenie o odklade vykonateľnosti rozhodnutia o zrušení prechodného pobytu sťažovateľa nadobudlo právoplatnosť, pričom posledných 10 resp. 5 dní lehoty plynulo odo dňa právoplatnosti rozsudku najvyššieho súdu vo veci zrušenia prechodného pobytu sťažovateľa (od 02.05.2015), v rámci ktorých mal sťažovateľ povinnosť vycestovať z územia Slovenskej republiky.

53. Pri správnej aplikácii ustanovenia § 111 ods. 1 písm. p/ zákona o pobyte cudzincov v prejedávanej veci by orgány verejnej správy resp. krajský súd mali dospieť k záveru, že v čase, keď sťažovateľ dňa 01.02.2016 podal žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu, sa tento nachádzal na území Slovenskej republiky oprávnene, pretože koniec 30 dňovej lehoty na vycestovanie pripadol práve na 01.06.2016. Teda nebol daný dôvod na vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení sťažovateľa z územia SR, nakoľko tento sa na území SR nachádzal oprávnene a zároveň mali orgány verejnej správy v zmysle uvedeného povinnosť zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o tolerovaný pobyt.

54. Kasačný súd na základe uvedeného ustálil, že ak správne orgány nepostupovali v načrtnutej línii a rozdelili jednotnú dobu určenú zákonom sťažovateľovi na vycestovanie z územia Slovenskej republiky do viacerých časových úsekov, nemožno takýto ich postup vyhodnotiť ako zákonný. V preskúmvanej veci tak kasačný súd dospel k záveru, že žalovaný v predmetnej veci nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem a preto jeho skutkové zistenia a právne závery neboli dostatočné na rozhodnutie vo veci, z ktorých dôvodov žalovaný nepostupoval a nerozhodol zákonne, keď potvrdil prvostupňové rozhodnutie napadnuté odvolaním sťažovateľa. Rovnako pochybil krajský súd, ak považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného za súladné so zákonom miesto toho, aby rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

55. Kasačný súd tak dospel k záveru odlišnému ako formuloval v napadnutom rozhodnutí súd prvého stupňa, pretože úsudok orgánov verejnej správy oboch stupňov v danej veci nepovažuje za vecne správny. Z uvedených dôvodov kasačný súd vyhodnotil námietky sťažovateľa o neoprávnenom vydaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení sťažovateľa v čase jeho legálneho pobytu na území SR vznesenú v kasačnej sťažnosti za dôvodnú a relevantnú na vyhovie kasačnej sťažnosti. Vzhľadom na dôvodnosť uvedenej námietky a jej spôsobilosť spochybníť správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa sa kasačný súd ostatným námietkam nevenoval.

56. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností a po vyhodnotení námietok sťažovateľa rozhodol kasačný súd tak, že rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 2 SSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

57. V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného postupovať vo vyššie načrtnutej línii, prejednať vec v medziach podaného odvolania, dôsledne sa vysporiadať so všetkými námietkami žalobcu, vrátane

námietok uvedených v kasačnej sťažnosti, znovu vo veci rozhodnúť a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodniť najmä s poukazom na skutočnosť, že žiadateľ sa v čase podania sťažnosti o tolerovaný pobyt, a teda v čase vydania rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení nachádzal na území Slovenskej republiky oprávnene.

58. O náhrade trov konania na krajskom súde a náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní mal úspech, ich náhradu priznal (§ 467 ods. 1 a 2 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.). V zmysle ustanovenia § 467 ods. 1 a 2 S.s.p. a analogicky podľa § 175 ods. 2 S.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

59. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.